

EUROPESE ASSEMBLEE VOOR VEILIGHEID EN DEFENSIE
(ASSEMBLEE VAN DE WEST-EUROPESE UNIE)
Verslag van de 57ste zitting van de Assemblee
Parijs, 1-3 december 2009

De 57ste zitting vond plaats onder het Griekse voorzitterschap van de Raad van de WEU, dat aanving op 1 juli 2009. Spanje zal het voorzitterschap van de WEU waarnemen vanaf 1 januari 2010, gevolgd door België tijdens het tweede semester 2010.

Tijdens de zitting hebben volgende personen de Assemblee toegesproken:

- De h. Håkan Jevrell, Staatssecretaris van defensie, vertegenwoordiger van het Zweedse EU-voorzitterschap
- De h. Theodoros Pangalos, Vice-premier van de Helleense Republiek, vertegenwoordiger van het Griekse WEU-voorzitterschap
- Z.E. de h. Vladimir Chizhov, Ambassadeur van de Russische Federatie bij de EU
- Z.E. de h. Carlos Fernández Arias Minuesa, Permanent vertegenwoordiger van Spanje bij de Raad van de WEU / Politiek en Veiligheidscomité van de EU, vertegenwoordiger van het aantredende Spaanse dubbele EU/WEU-voorzitterschap
- De h. Göran Lenmarker, Voorzitter van de Commissie voor buitenlandse zaken van het Zweedse Parlement en van de Conferentie van Voorzitters van buitenlandse zaken (Zweeds EU-voorzitterschap)

* * * * *

Volgende verslagen stonden op de dagorde van de zitting:

- Toekenning van het recht aan de delegatievoorzitters van de parlementen van de EU-lidstaten om plenaire zittingen voor te zitten
- Naar een nieuwe veiligheidsarchitectuur voor Europa ?
- Modellen en structuren van interparlementaire samenwerking
- De Europese veiligheid en het Midden-Oosten
- De Europese zeebewaking
- De oorlog in Afghanistan: regionale gevolgen
- De EU en vredeshandhavingsmissies van de Verenigde Naties
- De huidige ontwikkelingen inzake nucleaire ontwapening en non-proliferatie
- Versterking van de Europese technologische en industriële defensiebasis (DTIB)
- Informatie verstrekt door de Raden van de EU en de WEU over het Europees Veiligheids- en Defensiebeleid
- Veiligheid in Europa en de uitbreiding: verandering van de publieke opinie

De Assemblee heeft ook haar jaarrekening voor 2008 goedgekeurd en een budget voor 2010 aangenomen.

Toekenning van het recht aan de delegatievoorzitters van de parlementen van de EU-lidstaten om plenaire zittingen voor te zitten (Verslag C/2045 van de h. José Luis Arnaut: Beslissing 30)

Vorig jaar heeft de Assemblee haar Handvest en Reglement herzien in het licht van de belangrijke veranderingen binnen de EU, met name op het vlak van de uitbreiding en de voortzetting van de ontwikkeling van het Gemeenschappelijk buitenlands- en veiligheidsbeleid (GBVB) en het Europees veiligheids- en defensiebeleid (EVDB*) zoals die nu zijn verankerd in het Verdrag van Lissabon. Door die herziening van het Reglement kunnen leden van de nationale parlementaire delegaties van alle EU-lidstaten volwaardig deelnemen aan de interparlementaire debatten over het EVDB.

Ook al werd er in de bepalingen van het in 2008 gewijzigde Reglement een zo soepel mogelijke regeling voorzien voor de delegaties van niet-verdragsstaten bij het gewijzigd Verdrag van Brussel, toch waren er belangrijke juridische redenen om een bepaald onderscheid te bewaren tussen de rechten van de delegaties van verdragsstaten en die van niet-verdragsstaten. Zo konden leden van de nationale delegaties van niet-verdragsstaten niet worden verkozen tot (onder-)voorzitter van de Assemblee.

Om de voorzitters van de nationale delegaties van niet-verdragsstaten zoveel mogelijk te betrekken bij haar activiteiten, beslist de Assemblee haar Reglement te herzien zodat zij de Voorzitter van de Assemblee kunnen vervangen wanneer hijzelf de debatten tijdens plenaire zittingen niet kan voorzitten.

* In het Verdrag van Lissabon wordt het EBVB het Gemeenschappelijk veiligheids- en defensiebeleid (GVDB).

Naar een nieuwe veiligheidsarchitectuur voor Europa? (Verslag C/2053 van de heren Arcadio Díaz Tejera et Gerd Höffer: Aanbeveling 842)

De Assemblee is tevreden met het initiatief van de President van de Russische Federatie, Dmitri Medvedev, om de huidige Europese veiligheidsarchitectuur opnieuw te bekijken om zo bij te dragen tot de geleidelijke uitwerking van een gemeenschappelijke en onverdeelde Euro-Atlantische veiligheidsruimte. Zij is er evenwel van overtuigd dat een gemeenschappelijk veiligheidssysteem, dat aan alle betrokken landen een gelijkwaardige veiligheid biedt, slechts kan werken indien alle partners dezelfde waarden delen.

De Assemblee is er zich van bewust dat Rusland de nieuwe Euro-Atlantische veiligheidsarchitectuur wil grondvesten op een afdwingbaar verdrag, dat niet alleen zou worden ondertekend door alle OVSE-lidstaten, maar ook door de veiligheidsorganisaties uit de Euro-Atlantische zone, met name de NAVO, de Organisatie van het Collectieve Veiligheidsverdrag (CSTO, waarvan Armenië, Wit-Rusland, Kazakstan, Kirgizië, Rusland, Tadzjikistan en Oezbekistan lid zijn) en de OVSE zelf.

Zij stelt vast dat de overgrote meerderheid van de OVSE-lidstaten weigerachtig staan tegenover de oprichting van nieuwe instellingen of de ondertekening van een nieuw verdrag inzake Europese veiligheid, maar dat zij het eens zijn over de noodzaak om de werking van de bestaande structuren te verbeteren.

De Assemblee neemt akte van het ontwerpverdrag betreffende Europese veiligheid dat Rusland op 29 november 2009 bekend maakte en spoort de EU aan positiever te reageren op het initiatief van de Russische President. Zij is voorstander van een diepgaande dialoog van Europa met Rusland inzake veiligheid, waarbij zij het zoeken naar oplossingen voor de bevroren conflicten prioritair stellen.

De Assemblee doet de aanbeveling om een gemeenschappelijke EU-Russische analyse te maken van de nieuwe opkomende bedreigingen voor de Euro-Atlantische veiligheid. Zij moedigt tevens de NAVO aan om Rusland uit te nodigen om met haar eigen standpunten bij te dragen tot het nieuwe strategische concept van de Alliantie. Zij wenst bovendien dat de praktische samenwerking tussen Rusland en Afghanistan wordt uitgediept, meer bepaald wat betreft de vorming en de uitrusting van politietroepen en de doorvoer van civiel en militair materieel.

Op donderdag 3 december 2009 werd een gemeenschappelijke werkgroep tussen de Assemblee en het Russische parlement (de Raad van de Federatie en de Staatsdoema) in het leven uitgeroepen ter bespreking van actuele veiligheids- en defensievraagstukken. Als voorzitter van de Commissie voor parlementaire betrekkingen en public relations, is senator P. Wille lid van de werkgroep.

Modellen en structuren van interparlementaire samenwerking (Verslag C/2055 van de h. Rik Daems: Resolutie 137)

De Assemblee erkent dat zij haar zichtbaarheid in de nationale parlementen en bij de regeringen moet verhogen en dat het belangrijk is voor de EU om de democratische controle inzake veiligheid en defensie verder te laten uitoefenen via de nationale parlementen. Zij wil zich inzetten voor een grotere zichtbaarheid en weerklank van de werkzaamheden van interparlementaire organisaties in de nationale parlementen.

In haar resolutie vraagt de Assemblee aan de nationale parlementen om voor de WEU-delegatie parlementsleden aan te duiden die deskundig zijn op het vlak van defensie en buitenlandse zaken. Zij doet een oproep tot de parlementsleden om haar werkzaamheden in hun nationale parlementen bekendheid te geven zodat hun kennis nuttig kan worden gedeeld met collega's uit dezelfde sector. Zij vraagt aan de nationale parlementen om de nodige middelen vast te leggen om de internationale politieke verbintenissen te kunnen nakomen.

In zijn tussenkomst deed *volksvertegenwoordiger Rik Daems*, verslaggever voor de Commissie voor parlementaire betrekkingen en public relations, opmerken dat de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon nieuwe perspectieven opent voor de EU, met name wat de institutionele aspecten betreft. Daar waar er grote veranderingen zijn op “regeringsniveau” in Europa, met een “minister van buitenlandse zaken” die een coherente gesprekspartner moet worden ten opzichte van de rest van de wereld, is het langs parlementaire kant minder duidelijk: de nationale parlementen moeten de uitdaging aangaan om zich te schikken naar de Europese wetgeving terwijl ze toch hun rol van nationale vertegenwoordiging moeten behouden. De grote vraag die in de onmiddellijke toekomst rijst, is het vinden van een evenwicht tussen de Europese communautaire sfeer en het nationale beleid.

Er werd inderdaad een aspect verwaarloosd : het institutionele evenwicht op het vlak van het intergouvernementeel beleid. Een voorbeeld daarvan is het veiligheids- en defensiebeleid, een materie die op Europees niveau aan geen enkele nieuwe instelling werd gegeven : de ministers hebben het PVC (Politiek en Veiligheidscomité) dat zorgt voor de samenhang op intergouvernementeel niveau, terwijl er voor de parlementen niets voorzien is het nieuwe Verdrag om op dat niveau hun functie van politieke gesprekspartner te vervullen, waardoor er een democratisch deficit dreigt te ontstaan.

Het Europees Parlement heeft geen mandaat gekregen om haar bevoegdheden inzake defensievraagstukken te verhogen, al heeft het de mogelijkheid zich te laten informeren over regeringsbeslissingen inzake gezamenlijke acties en internationale missies.

De Assemblee daarentegen heeft steeds die rol vervuld, zij lag zelfs aan de oorsprong van de weg die ondertussen werd afgelegd in de uitwerking van een gemeenschappelijk veiligheids- en defensiesysteem, dat nu zijn eerste vruchten begint af te werpen. De WEU, waarvan de Assemblee van bij het ontstaan het parlementaire luik vervulde, heeft haar bestaan afgesloten door beetje bij beetje haar instellingen over te dragen aan de EU : de weg blijft dus onvoltooid, vermits een geïsoleerd parlementair orgaan haar politieke functies niet kan vervullen. Daarom wordt er sinds enkele jaren nagedacht over de noodzaak om de Assemblee te hervormen. De herziening van het Reglement (in 2008) hield onder meer de strategische naamswijziging van de Assemblee in naar de “Europese Assemblee voor Veiligheid en Defensie”.

Het cruciale punt is de invloed van de werkzaamheden van de Assemblee op de nationale parlementen. Het zijn immers de nationale parlementen die de budgettaire beslissingen nemen inzake het defensiebeleid en die moeten stemmen over de inzet van soldaten in Europese en internationale missies. Dat wordt uiteraard sterk beïnvloed door de gemeenschappelijke beslissingen : de regeringen hebben een gemeenschappelijke kring waar zij die beslissingen nemen met hun homologen uit de EU-landen. Het is evenwel niet voor het Europees Parlement dat zij verantwoording verschuldigd zijn, maar wel voor hun respectieve nationale parlementen.

Met de Assemblee beschikken de nationale parlementsleden over een uniek middel, vermits de Assemblee het enige gemeenschappelijke forum is voor gedachtewisselingen met alle regeringen over gemeenschappelijke problemen inzake het veiligheids- en defensiebeleid : dat is inderdaad geen uitoefening die elk voor zich kan doen.

Hoewel er vele sceptici zijn, is de interparlementaire samenwerking van groot politiek belang : de mondialisering dringt immers door tot alle domeinen. Overal, in elke regio ter wereld, voelen de parlementen de nood om toenadering tot elkaar te zoeken, waarbij zij “bruggen” hebben gecreëerd, die verschillende organisatievormen hebben aangenomen al naargelang van de geschiedenis, de omstandigheden en de politieke doeleinden.

Spreker onderstreept dat zijn rapport een werkmiddel wil zijn en een kader wil scheppen van bestaande modellen voor verschillende vormen van interparlementaire samenwerking. Het is belangrijk erop te wijzen dat tussen alle opgerichte “bruggen”, de Assemblee, samen met die van de Raad van Europa, de beste structuren voor politieke integratie biedt tussen de leden van de nationale parlementen : zij beschikt over een vaste zetel, een stevige administratie, een organisatie van permanente activiteit, ... De externe communicatie is wel voor verbetering vatbaar om de invloed van de Assemblee binnen de nationale parlementen concreter en zichtbaarder te maken. De meest gehoorde kritiek is immers de toegevoegde waarde die de nationale parlementen er uithalen. Hoewel de concrete doeltreffendheid van het werk van de Assemblee moeilijk meetbaar is, vermits het gaat over politieke meningen en overtuigingen, mag de waarde van haar werkzaamheden niet beperkt blijven tot de instelling zelf. De goede wil van elk parlements lid is nodig om het proces een dubbele richting te geven om op nationaal niveau te zorgen voor de opvolging van de intergouvernementele beslissingen van de EU inzake veiligheid en defensie.

De Europese veiligheid en het Midden-Oosten (Verslag C/2060 van Mevr. Josette Durrieu: Aanbeveling 843)

De Assemblee vertrekt van de vaststelling dat de regeling van het Israëlisch-Palestijns conflict absoluut noodzakelijk is voor het bereiken van vrede en stabiliteit in het Midden-Oosten en dat de eerste voorwaarde voor de oplossing van het conflict het bestaan is van twee Staten, de Israëlische Staat en de Palestijnse Staat. Zij meent dat de Israëlische Staat geen zekere toekomst tegemoet gaat zoals er geen leefbare Palestijnse Staat wordt opgericht, en dat elke andere uitweg uit de situatie niet tot duurzame vrede zal leiden.

In haar aanbeveling vraagt de Assemblee aan de EU-lidstaten om de inspanningen voor de regeling van het Israëlisch-Palestijns conflict als prioritair te blijven behandelen, zonder het ondergeschikt te maken aan een oplossing van het Iranese nucleaire probleem. Zij doet tevens de aanbeveling om alle mogelijke middelen in het werk te stellen voor het bereiken van de noodzakelijke verzoening tussen Fatah en Hamas en voor het aansporen van de Palestijnen om een datum te vinden voor nieuwe wetgevende verkiezingen om zo een regering te hebben die als legitieme onderhandelingspartner kan optreden om te komen tot een vredesregeling met Israël.

Zij richt tevens een oproep tot Egypte en Turkije om hun rol als bemiddelaar tussen de verschillende actoren voort te zetten en tot de Arabische Liga om ervoor te zorgen dat het vredesinitiatief van Beiroet van 2002 actueel blijft. Verder roept zij Syrië op meer te doen om een einde te maken aan de oorlog en de instabiliteit in de regio waar zij een grote mogendheid is.

De Europese zeebewaking (Verslag C/2051 van de h. Kurt Bodewig, Tarmo Kouts en Konstantinos Vrettos: Aanbeveling 844)

De Assemblee stelt een toename van het maritieme handelsverkeer in Europa vast, samen met een verhoging van illegale activiteiten op zee, zoals drug- en wapenhandel, smokkel en clandestiene immigratie. Zij meent dan ook dat het noodzakelijk is een bewaking in te stellen van de zeetoegangswegen in Europa en van de gebieden waar het maritieme verkeer wordt bedreigd.

In die context betreurt de Assemblee het gebrek aan coördinatie tussen de actoren actief op zee alsook tussen de verschillende civiele en militaire agentschappen en administraties van de EU-lidstaten. Zij onderlijnt de noodzaak van een algemene aanpak voor het delen van informatie inzake maritieme bewaking.

In haar aanbeveling spoort zij de EU aan tot meer samenwerking op het vlak van zee- en kustbewaking in de strijd tegen illegale activiteiten. Het gaat er niet om een nieuw mechanisme of instelling in het leven te roepen, maar wel om middelen en informatie te delen. Bedoeling is niet een groot Europees systeem te hebben, maar wel om per maritieme zone eenzelfde systeem te hebben dat de betrokken kustlanden omvat.

De Assemblee roept de EU-lidstaten dan ook op tot steun voor de inspanningen die de Europese Commissie en haar agentschappen leveren voor de coördinatie van de Europese maritieme middelen inzake de bewaking van de zeetoegangswegen.

Zij roept de EU-lidstaten tevens op tot voortzetting van de inspanningen die worden geleverd in het kader van de maritieme antipiraterij-operatie ATALANTA in de Golf van Aden en tot deelname aan het verzoeningsproces in Somalië om er een rechtsstaat in te voeren.

De oorlog in Afghanistan: regionale gevolgen (Verslag C/2050 van Mevr. Françoise Hostalier, de h. Jean-Pierre Kucheida en Mehmet Tekelioglu: Aanbeveling 845)

De Assemblee spreekt zich uit voor de bepaling van een duidelijke strategie inzake de inzet in Afghanistan en meent dat die strategie beter moet worden uitgelegd aan de publieke opinie in de EU-landen en in de buurlanden van Afghanistan.

Zij doet dan ook de aanbeveling om in de EU een Bureau voor strategische communicatie op te richten dat onder het gezag zou staan van de toekomstige Europese dienst voor extern optreden. Verder vraagt zij het mandaat van de Speciale vertegenwoordiger van de EU te onderzoeken en te actualiseren en om gemeenschappelijke “*rules of engagement*” voor de Europese troepen in Afghanistan vast te leggen, overeenkomstig een eventuele terugtrekkingskalender.

De Assemblee doet een oproep voor het openen van EU-vertegenwoordigingen in regionale Afgaanse centra voor de opvolging van de Europese bijstandsverlening aan de economische en sociale opbouw en voor de meting van de resultaten ervan.

De Assemblee roept de EU-lidstaten op tot een regionale aanpak en vraagt om de landen van de regio te betrekken bij het zoeken naar politieke oplossingen voor Afghanistan. Zij meent immers dat het nodig is om de aangrenzende landen bij de beslissingen en handelingen van de internationale gemeenschap te betrekken als partners en niet, zoals dat nu gebeurt, eenvoudigweg als toeschouwers.

Tot slot pleit zij voor de groepering van nationale Europese initiatieven inzake vorming van de politie en de hervorming van de veiligheidssector en voor een betere coördinatie van de financiële bijdragen voor de heropbouw van het land.

De EU en de vredeshandhavingsmissies van de Verenigde Naties (Verslag C/2049 van Mevr. Ine Aasted-Madsen en de h. René Rouquet: Aanbeveling 846)

De Assemblee stelt vast dat sinds het begin van de jaren 1990 het aantal internationale VN-vredeshandhavingsmissies steeds maar toeneemt.

Zij richt haar aandacht meer bepaald op twee belangrijke EU-missies: de militaire operatie EUFOR ALTHEA die vanaf 2004 gevoerd wordt in Bosnië-Herzegovina en EUFOR Tsjaad/CAR, die van januari 2008 tot maart 2009 onder EU-vlag werd gevoerd in Tsjaad en in de Centraal-Afrikaanse Republiek, en die dan werd overgenomen door de VN-missie MINURCAT II.

In het algemeen doet de Assemblee de aanbeveling tot de EU en de VN om de meest aangepaste vormen van samenwerking op het vlak van vredeshandhavingsmissies te onderzoeken om de aan het licht gekomen verschillen bij te sturen.

Zij vraagt aan de VN om de inspanningen voort te zetten die op nationaal en op EU- en NAVO-vlak worden geleverd met het oog op de ontwikkeling en de versterking van de capaciteiten voor interventie en voor steun aan de Europese strijdkrachten en om daarbij de nadruk te leggen op de inzetbaarheid, de mobiliteit, de logistiek, de interoperabiliteit en de multinationaliteit.

Zij doet de aanbeveling om opnieuw het principe van de selectie en de rol van de kadernatie te onderzoeken, in het licht van de grote moeilijkheden die werden vastgesteld tijdens de fase van de troepenwerving. Zij roept tevens op tot het nemen van de nodige maatregelen opdat de EU over een permanente en reactieve planning- en commandocapaciteit voor haar operaties zou beschikken.

De huidige ontwikkelingen inzake nucleaire ontwapening en non-proliferatie (Verslag C/2052 van de h. Michael Hancock: Aanbeveling 847)

De Assemblee bevestigt opnieuw haar vastberadenheid om op wereldniveau te komen tot een efficiënte en duurzame nucleaire ontwapening en non-proliferatie.

Zij onderstreept dat nucleaire proliferatie gelinkt is aan anti-raketverdediging en dat bepaalde landen openlijk doorgaan met hun kern- en raketprogramma's.

In haar aanbeveling dringt de Assemblee aan op de voortzetting van een diepgaande dialoog met Iran en Noord-Korea om de ontwikkeling van kernwapens te voorkomen, waarbij de rechten van die landen worden gevrijwaard om de kernenergie voor vreedzame doeleinden aan te wenden.

De Assemblee vraagt aan de EU-lidstaten om hun steun te verlenen aan de Conferentie tot herziening van het Non-proliferatieverdrag (NPV), die zal plaatsvinden in New York in mei 2010, om zo het succes ervan te verzekeren.

Zij doet de aanbeveling om voor de opening van die Conferentie tussen de EU en de Verenigde Staten een gemeenschappelijk concept van non-proliferatiestrategie uit te werken.

De Assemblee is tevens voorstander van een ruime Paneuropese dialoog inzake nucleaire ontwapening en non-proliferatie op EU-niveau met de bedoeling de ervaring die de EU op dat vlak heeft uit te breiden.

Versterking van de Europese industriële en technologische defensiebasis (DTIB) (Verslag C/2048 van Mevr. Claire Curtis-Thomas en de h. Edward O'Hara: Aanbeveling 849)

De Assemblee houdt rekening met de impact van de economische wereldcrisis op de defensiebegrotingen en op de investeringen in defensieprogramma's op middellange termijn.

De Assemblee meent dat het GVDB van de EU gegrondvest moet zijn op een Europese industriële en technologische defensiebasis (DTIB).

De Assemblee is in het bijzonder tevreden met de groeiende rol van het Europees Defensieagentschap (EDA) als centraal referentiekader voor de uitwerking van een Europees beleid inzake technologische *research and development* (TR&D) voor defensie. In haar aanbeveling richt de Assemblee een krachtige oproep tot de EU om de samenwerking tussen de defensie industrieën aan te moedigen om een einde te maken aan de overlappingsen en de verspillingen en om de interoperabiliteit van de uitrustingen te verhogen.

De Assemblee roept op tot het voortzetten van de inspanningen binnen het EDA om gemeenschappelijke behoeften te bepalen en om een groeiend deel van de defensie-uitgaven en investeringen te besteden aan programma's voor defensie-uitrusting en technologie waarover gezamenlijk werd beslist.

Zij doet tevens de aanbeveling om de richtlijnen na te leven die de Europese Commissie opstelde met betrekking tot openbare aanbestedingen, vergoedingen en technologieoverdracht op het vlak van defensie.

De Assemblee vraagt de EU-lidstaten om de huidige budgettaire inspanningen inzake defensietechnologie en -uitrusting te behouden, bij gebrek aan een verhoging ervan, en om incentives te voorzien op het vlak van TR&D.

Informatie verstrekt door de Raden van de EU en de WEU over het Europees veiligheids- en defensiebeleid (Verslag C/2059 van de h. Michael Hancock en Giacomo Santini: Aanbeveling 850)

De Assemblee is tevreden met de verslagen van de Raden van de EU en de WEU over het Europees buitenlands, veiligheids- en defensiebeleid. Zij stelt evenwel vast dat elk verslag afzonderlijk wordt behandeld door slechts een parlementaire instantie.

De Assemblee acht het noodzakelijk het parlementaire debat ter zake op te voeren en de dialoog tussen de parlementairen en de regeringen over die verslagen aan te moedigen. Zij stelt dan ook aan de Raad van de EU voor om regelmatig een schriftelijk verslag te publiceren over de concrete uitwerking van het Europees gemeenschappelijk veiligheids- en defensiebeleid, ter vervanging van de semestriële verslagen van het voorzitterschap over dat thema. Dat verslag zou op hetzelfde moment moeten verschijnen als het verslag van de Raad over de belangrijkste aspecten en de fundamentele keuzes op het gebied van het gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid.

Zij doet ook een oproep tot de EU-Raad om alle verslagen inzake het Europees buitenlands, veiligheids- en defensiebeleid gelijktijdig over te maken aan het Europees Parlement, de nationale parlementen van de EU-lidstaten en aan de Assemblee zelf.

De Assemblee doet tevens de aanbeveling om, in het raam van de WEU en de EU, een gestructureerd debat op Europees niveau te houden tussen parlementsleden, met als grondslag de bepalingen van het Verdrag van Lissabon en waarbij gebruik gemaakt wordt van de bestaande interparlementaire uitwisselingsfora.

Veiligheid in Europa en de uitbreiding: verandering van de publieke opinie (Verslag C/2054 van de h. John Greenway en Alejandro Muñoz Alonso: Aanbeveling 851)

De Assemblee zegt verontrust te zijn door de daling van het enthousiasme van de publieke opinie voor de verdere uitbreiding van de EU naar het Oosten toe.

Zij is ook ongerust door het toenemend pessimisme van het grote publiek in de EU-kandidaat-lidstaten, die ontmoedigd zijn door het toenemend aantal hindernissen in de toenaderingsprocedures en de toetredingsonderhandelingen.

De Assemblee meent dat de EU-landen de nadruk moeten leggen op het belang van de versterking van een gemeenschappelijke veiligheid en defensie om de publieke opinie te overtuigen van de voordelen van een verdere uitbreiding van de EU.

Volgens haar zou de steun van de publieke opinie voor de uitbreiding van de EU veel groter zijn indien de EU en de nationale regeringen meer inspanningen zouden leveren op het vlak van de promotie van de pluspunten van een gemeenschappelijke veiligheid en van de strategische en geopolitieke voordelen van een uitgebreide EU.

Zij roept de EU-lidstaten ook op zich meer in te zetten voor het vinden van oplossingen voor oude twistpunten tussen lidstaten en kandidaat-lidstaten. Die twistpunten vormen immers een hindernis voor de uitbreiding en voor de inspanningen voor een verhoogde veiligheid in geheel Europa.

* * * * *